

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΚΟΤΣΙΜΠΕΩΝ

Γνώσεις για τη ιστορία των Κοτσιμπέων φτάνουν μέχρι την εποχή της Ελληνικής Επανάστασης. Σχετικές πληροφορίες μας έχουν δώσει οι προγονοί μας που οι μνήμες των δικών τους προγόνων ήταν αρκετά πιο νωπές. Το όνομα του απώτερου προγόνου μας δεν έχει γίνει ακόμη γνωστό. Οι πληροφορίες σχετικά με αυτόν (τον «γερο-Κοτσιμπό» όπως θα αναφέρεται στη συνέχεια) τον περιγράφουν ως φίλο του Οδ. Ανδρούτσου, που τον έκρυβε στο σπίτι του – στη Λάκκα Σουλίου - όταν αποσκίρτησε από την αυλή του Αλή Πασά. Ήταν παντρεμένος με την Ξάικω, τσιγγάνα ή εξελληνισμένη Τουρκάλα κατά μία άλλη άποψη. Η δεύτερη άποψη είναι και η ασθενέστερη, γιατί μέχρι την εποχή της επανάστασης οι Έλληνες ήταν αυτοί που εξισλαμίζονταν και δύσκολα μια μουσουλμάννα θα μπορούσε να εξελληνιστεί. Γι' αυτό λέγανε παλιότερα πως στο Κοτσιμπέικο ρέει και γύφτικο αίμα, κάτι που εξηγούσε την ιδιομορφία του χαρακτήρα μας με τη έντονη νευρικήτητα, τις ηχηρές φωνασκίες και τους καυγάδες. Λένε πως τα αίμα καθαρίζει μετά από επτά γενιές. Βρισκόμαστε ήδη στην έβδομη. Στα παιδιά μας κυλά πλέον «αμόλυντο» αίμα. Ίσως όμως και λιγότερο ζεστό.

Όταν η κατάσταση για τον Οδ. Ανδρούτσο έγινε αρκετά ασφυκτική από το κυνήγι του Αλή Πασά εναντίον του και αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την Ήπειρο, πρότεινε στο φίλο του το γερο-Κοτσιμπό (νέο ασφαλώς τότε) να πάει μαζί του, ώστε να αποφύγει τα αντίποινα για τη φιλοξενία που του παρείχε. Έτσι, ο γερο-Κοτσιμπός πήρε την οικογένειά του και ακολούθησε τον Οδυσσέα για τη Ρούμελη. Ενώ ο εθνικός μας ήρωας τράβηξε κατά τη Λειβαδιά, οι πρόγονοί μας εγκαταστάθηκαν στην τότε Κάνιανη (την Πάνω Κάνιανη αργότερα και σημερινό Οινοχώρι) και ζούσαν κυρίως ως κτηνοτρόφοι, έχοντας τα χειμαδιά τους στην αγροτική γη του Αποστολιά, που ακόμη ανήκε στο Γαρδίκι (Οίτη) και στα Καστέλια. Πιθανότατα να ακολούθησαν και άλλοι

συντοπίτες του, γιατί εμφανίζονται στην περιοχή τα ονόματα «Σούλιας» ή «Σόλιας» που μαρτυρούν απόγονους από το Σούλι της Ηπείρου.

Με το πέρασμα των χρόνων η «φαμίλια», το σόι του γερο-Κοτσιμπού μεγάλωνε και σκληροτράχηλοι καθώς ήταν ως χαρακτήρες διεκδίκησαν τη σημερινή γη του Αποστολιά. Ξεκίνησαν αψιμαχίες με τα δύο χωριά, παρασύροντας μαζί τους και άλλους κατοίκους και θεληματικά κατέλαβαν τη γη ως δική τους. Από τότε η Κάνιανη διασπάστηκε σε «Πάνω» και «Κάτω», ενώ για πολλά χρόνια αποτελούσε ενιαία κοινότητα. Οι κάτοικοι του νέου οικισμού, φέρνοντας μαζί τους τις θρησκευτικές τους μνήμες, κατασκεύασαν το σημερινό ναό των Αγ. Αποστόλων εις ανάμνηση του ναού που υπήρχε στο πάνω χωριό. Ο πρώτος συνοικισμός ήταν τα σημερινά «Ζαρλέικα», σε πολύ μικρή απόσταση από το ναό, σύμφωνα με τα δεδομένα ανάπτυξης των οικισμών εκείνης της εποχής.

Ο γερο-Κοτσιμπός και η Ξάικω είχαν τέσσερα παιδιά, των οποίων τα ονόματα δεν έχουν γίνει γνωστά. Ένας έφυγε για την Πελοπόννησο (το επώνυμο «Κουτσουμπός» που συχνά συναντάται εκεί είναι προφανώς παράφραση του αρχικού), ένας για το Καρπενήσι, ο τρίτος εγκαταστάθηκε στα Καστέλια (πιθανότατα λεγόταν «Νικόλαος») και ο τέταρτος, ο «Αναγνώστης» όπως τον λέγανε, παρέμεινε και δημιούργησε τις επόμενες γενιές που αποτελούν το μισό σήμερα χωριό. Λεγόταν έτσι γιατί ήξερε γραφή κι ανάγνωση και συνάμα «αναγίνωσκε», δηλαδή έψελνε. Αυτή η φιλομάθεια του προγόνου μας πέρασε και στις επόμενες γενιές, με τη χαρακτηριστική φράση «κοίτα μη ντροπιάσεις το Κοτσιμπέικο», δηλαδή «πρόσεχε μη και δε μάθεις γράμματα». Και πράγματι, πολλοί ήταν αυτοί που σπουδάσανε από το σόι μας, ενώ άλλοι που δε μπόρεσαν να σπουδάσουν αγαπούσαν «τα γράμματα». Ο μακαρίτης ο παππούς μου ο Ζαχαρίας έλεγε η γιαγιά (κτηνοτρόφος στο επάγγελμα), όταν παντρευτήκανε και μετακομίσανε από τα Ζαρλέικα στο παλιό μας σπίτι, φόρτωσε δυο γαϊδούρια με βιβλία.

Παιδιά του Αναγνώστη (2^η γενιά) ήταν ο Σπύρος και ο Κώστας. Πιθανά να υπήρχαν και άλλα που δε γνωρίζουμε. Από αυτούς (3^η γενιά) κατάγονται

σήμερα οι Κοτσιμπέοι του χωριού μας, αλλά και άλλων χωριών, γιατί πολλοί παντρεύτηκαν αλλού. Το ένα κλαδί (του Σπύρου) από το οποίο προσωπικά κατάγομαι, έχει διερευνηθεί στο μεγαλύτερο βαθμό του. Με τις μέχρι τώρα έρευνες έχουν προκύψει ως πιθανά ονόματα για τον Αναγώστη τα «Αντώνιος», «Αθανάσιος» και «Δημήτριος». Η συνέχεια της έρευνας θα ξεκαθαρίσει το τοπίο, όταν συμπληρωθούν και οι άλλοι κλάδοι.

Σκοπός όμως είναι να κατορθώσουμε κάποια στιγμή, να φτιάξουμε, όχι μόνο το Κοτσιμπέικο, αλλά και όλα τα γενεαλογικά δέντρα των αρχικών «φαμελιών». Δύσκολη δουλειά αλλά και πραγματική πρόκληση. Δουλεύοντας κανείς τους δύο παραπάνω κλάδους (Σπύρου – Κώστα) βλέπει τους συγγενικούς δεσμούς που υπάρχουν μεταξύ μας και που πολλές φορές δε γνωρίζουμε. Μάθετε όσο είναι ακόμη ζωντανοί κάποιοι παππούδες και γιαγιάδες όσα περισσότερα μπορείτε για το ιστορικό σας παρελθόν. Θα δείτε κάποτε πόσο πολύτιμα στοιχεία είναι. Εντελώς προσωπική μου θέση είναι να ασχοληθούν οι μελλοντικές διοικήσεις του συλλόγου μας με την ιστορική μας καταγωγή και να δούμε τα οικογενειακά μας δέντρα να ανθίζουν με πληροφορίες και αναμνήσεις. Θα είναι ένα από τα πολλά αξιόλογα θέματα που μπορούν να αναλάβουν.

. / .